

Hun satte sig i sin store Armstol og tog en Bog fra Bordet for at blive sine Tanker kvit men lagde den straks igen og lænede Hovedet tilbage med lukkede Øjne. Hun følte sig saa inderlig træt af det hele, havde kun det eneste Ønske at kunne sove sig bort fra den hele Tilværelse. De Politiojne, som hun i saa mange Aar havde lidt under blandt Fremmede, dem skulde hun nu forfølges af ogsaa her i sit Hjem. Hendes egen Mor skulde sidde og vogte paa hendes Ansigt, skulde gaa paa Lur for at overraske hendes hemmelige Tanker, som var hun en Misdæder, der bar paa en frygtelig Hemmelighed . . . Og hvad var hendes Forbrydelse? At hun satte Pris paa Mænds Selskab men ikke havde haft det Held at finde den Sjælens »Tvillingbroder«, som hendes Far dengang paa hendes 16-aars Fødselsdag saa kønt havde paalagt hende at søge efter i den store Menneskevrimmel. Af den Grund var hun bleven stillet under Offenlighedens Kontrol som en Gadetøs. Det gode Selskab fordrede hende bundet til Skampælen som et Eksempel til Skræk og Advarsel . . .

Det ringede, og lidt efter hørte hun Fætterens Stemme inde i Dagligstuen. Hun rejste sig dog ikke straks men sad og tænkte paa, at Moderen i hvert Fald havde opnaaet, at hun nu selv havde tabt Lysten til det Atelierbesøg.

»Dersom Mor ikke var kommen med det fornær-